

Code: Crispr

Colofon

ISBN: 978 94 6365 285 8

1e druk 2020

© 2020, Andreas Rood

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Code: Crispr

Andreas Rood

Proloog

Een eng gegeven ...

De mens heeft altijd geprobeerd situaties te beheersen, naar zijn hand te zetten met als doel zich daardoor als heerser te kunnen gedragen.

Zolang er zich ontwikkelingen voordoen, probeert de mens daar z'n voordeel mee te doen want de situatie waarin hij zich bevindt kan altijd beter ... aantrekkelijker.

Vanaf het ontstaan was de mens zich er waarschijnlijk al van bewust dat door manipulatie beheersing en zelfs overheersing kon worden bereikt.

Manipuleren houdt in dat mensen onbewust in een zekere richting worden gedrongen en vaak is die richting dan voor grote groepen ongunstig.

Dit veroorzaakt onrust, weerstand, wat vaak gewapend verzet tot gevolg heeft, met als resultaat nog grotere dwang.

Door ontwikkeling van kennis zijn er situaties geweest of beter, ze zijn er nog steeds, waarin heersers behalve door fysiek geweld trachten de onderdrukten geestelijk te beïnvloeden.

Hersenspoelen ... het ultieme middel.

Maar er blijven zich altijd mensen verzetten. Ze proberen zich aan de onderdrukker te ontworstelen.

Doordat de wetenschap voortschrijdt en men op allerlei terreinen proeven doet, met soms onbegrepen gevolgen, worden er in dat proces ongewild fouten gemaakt.

Een enkele keer zijn het juist deze fouten die leiden tot inzicht en soms tot 'n ontdekking.

Eigenschappen van bevolkingsgroepen verschillen. De ene groep is mathematisch goed, een andere juist kunstzinniger en weer een andere is bijvoorbeeld op nucleair of biologisch terrein superieur.

Maar geen enkele groep bezit alle vaardigheden, heeft de wijsheid in pacht.

Heersende types willen vaak over de vaardigheden van andere groepen beschikken.

Daarvoor wordt door hen geen middel geschuwd.

Ooit deed zich na een periode van strijd ergens in een land een situatie voor waarbij met hulp van een bevriende mogendheid een man op een hoge positie terechtkwam.

Om de bevolking in hem te laten geloven werd er rond hem een cultus gecreëerd waardoor mensen hem bijzondere eigenschappen gingen toedichten. Daardoor meende hij na verloop van tijd zich ongestraft middelen van zijn volk te kunnen toe-eigenen. Dat komt meer voor.

In het begin ging die verrijking sluimerend, met zachte sturende hand. Maar na verloop van tijd zag de man dat hij zich ongestraft ten aanzien van het volk steeds meer kon veroorloven. Dat is geen ongebruikelijk gedrag bij mensen met macht. Het volk had hem, door beïnvloeding van vertrouwelingen, op een haast onaantastbaar niveau geplaatst. Dat nu stelde hem in de gelegenheid bijzondere regelingen te treffen.

Eén ervan was het opzetten van bedrijven.

Daarmee verwierf hij het voordeel zaken te kunnen uitvoeren die normaal voor particulier of algemeen belang bedoeld zijn.

Het bestuur van die bedrijven droeg hij over aan hem getrouwe personen ... bestuurders. Daarboven plaatste hij een CEO.

Gezien het feit dat deze CEO bij een gewenst resultaat een vorstelijke beloning tegemoet mocht zien, werd hij door de bestuurders ook wel de “Superieur” genoemd.

Maar zoals dat zo vaak gaat, valt bij mensen op hoge posten na verloop van tijd egoïsme te bespeuren. Men denkt zich boven de wet te kunnen begeven, onaantastbaar te zijn en begint zich allerlei emolumenten toe te dichten.

Een van de opgezette bedrijven was bijzonder.

Het bewoog zich op wetenschappelijk terrein en deed onderzoek op een specifiek gedeelte van de biotechnologie ... reproductie.

De Superieur kreeg van dat bedrijf tijdens een voortgangs-

vergadering van een van de lopende projecten een memo te beoordelen.

Dat bracht hem op een idee.

Het memo beschreef dat bij door wetenschappers uitgevoerde proeven was gebleken dat er een mogelijkheid leek te bestaan om via DNA-manipulatie in het menselijk brein mutaties aan te brengen. Dat kon, zo dacht de Superieur, de mogelijkheid openen om technologie die door weer een ander laboratorium werd ontwikkeld met de code “NNP”, wat stond voor Nano Neuro Programmeerbaarheid, te implementeren.

Hij dacht lang over zijn brainwave na ... wat kon hij ermee?

Uiteindelijk werd het hem duidelijk ... hij zag de potentie.

Verkopen!

Maar hij moest het onderzoek dan wel een geheime status geven. Het moest een dekmantel hebben. Het moest er voor zijn omgeving uitzien alsof het 't algemeen belang diende.

Maar zijn bedoeling was anders.

Als zijn plan zou slagen, moest het mogelijk zijn om op afstand programmeerbare mensen te laten opgroeien die op een door de bezitter van het besturingssysteem te geven signaal konden worden geactiveerd en geïnstrueerd.

Door wereldwijde verspreiding van die geprogrammeerde mensen zou beïnvloeding van de wereldmacht tot de mogelijkheid behoren.

Iedere zichzelf respecterende regering zou dat willen bezitten!

Men zou elkaar de tent uit vechten om in het bezit van zijn product te komen.

Maar dan natuurlijk wel als enige.

Het zou niet zinnig zijn als er meer regeringen zijn technologie zouden bezitten.

Alleen ... dat zou zijn markt maar tot één klant beperken.

Dat zou voor hem marktbeperking betekenen.

Hij had stiekem het plan om zijn product toch aan een aantal andere gegadigden te slijten.

Als het lukte, zou hij de belangrijkste, de rijkste man op de wereld zijn!

Om het onderzoek te realiseren selecteerde hij een grote groep wetenschappers die via verschillende trajecten de slagingsmogelijkheid van zijn plan moesten onderzoeken.

Uiteraard gaf hij hen geen inzicht in waar het hem werkelijk om te doen was.

Er waren grofweg vier hoofdzaken te onderzoeken.

1- Beïnvloeding en uitrafeling van DNA zodat er een pad werd gevonden om instructies naar het brein te zenden.

2- Transport van deze instructies en programma's naar de verschillende hersendelen.

3- Nano Neuro Programmering van richting en besturing, code NNP.

4- Ontwerp van persoonsbeïnvloeding op afstand.

Er werd ver van de bewoonde wereld op een bijzondere plaats een nieuw onderzoekscentrum gebouwd waar alle disciplines in werden gehuisvest. Om te voorkomen dat er gegevens van het project bekend zouden worden, werd gekozen voor een beboste omgeving, gebruikmakend van een militaire basis die direct aan het onderzoeksterrein zou grenzen voor de beveiliging ervan.

De Superieur had dicht bij het onderzoekscentrum voor zichzelf een bestaand strandhuisje laten ombouwen, samen met nog wat "extra faciliteiten" zoals hij dat noemde. Het was wel iets groter geworden dan je van de omschrijving "strandhuisje" mocht verwachten maar hij vond dat hij dat waard was. De kosten voor deze megalomane ombouw en de extra's werden weggeschreven op de bouw van het onderzoekscentrum. Geen haan die ernaar kraaide.

De onderzoeken bleken echter uiterst gecompliceerd en vroegen veel tijd.

Het had er in het begin op geleken dat er met een jaar of drie, misschien vier, resultaat zou worden geboekt.

Dat pakte voor de Superieur helaas anders uit.

Het eerste succesje werd pas na vijf jaar geboekt op het gebied van transport van instructies en programma's, maar met de beperking, dat het fysieke transportmedium nog moest worden ontwikkeld.

De programmering van besturing voor variabele activiteiten was pas na zeven jaar klaar.

Men was hierover enthousiast. Alleen ... de wetenschappers konden er geen testprogramma op loslaten. Dat kon alleen in combinatie met alle andere disciplines. En die waren nog niet bruikbaar. Wachten dus en verder onderzoeken.

Ook het persoonsbeïnvloeden op afstand gaf de nodige problemen maar dat meenden de wetenschappers tien jaar na aanvang van het project te hebben gerealiseerd. Alleen ... ook met de beperking dat testen in combinatie met de andere disciplines moesten worden uitgevoerd.

Maar het grote probleem was dat de infiltratielocatie en de toegang in het DNA niet door zijn wetenschappers konden worden ontdekt.

Er bleek na jaren onderzoek, met de nodige teleurstellingen, dat er iets niet klopte.

Ze waren niet in staat te midden van de drie-komma-twee miljard letters die over de drieëntwintig paren chromosomen verspreid liggen, de juiste ingang te vinden,

Dat wil zeggen, het bleek dat de denkpaden van zijn wetenschappers iets misten.

En dat "iets" leek ongrijpbaar.

Kleine dingen

Zachte muziek vulde de serre van het oude huis op de heuvel.

In de stoel die zo was neergezet dat hij uitzicht gaf op de tuin erachter, met zicht op bomen en heesters die een waterplas verderop voor een deel omsloten, zat een vrouw, aangenaam onderuitgezakt.

Louise Siever genoot van de zonnestrallen die op deze namiddag van de laatste zomerdagen door de hoge deuren naar binnen stroomden. Ze was net uit haar middagslaapje ontwaakt. Eigenlijk was dat niet de juiste omschrijving want ze was niet gewoon haar middagen zo in te delen dat er tijd voor zoiets als een dutje was. Ze had, voordat ze thee ging drinken, een cd van Dvorák opgezet, "Aus der neuen Welt".

Toen ze haar tweede kopje thee had leeggedronken, had ze na een tijdje luisteren even haar ogen gesloten om te genieten van de zon en de prachtige muziek. Binnen een paar minuten was ze naar dromenland weggezakt.

Ze wist niet wat haar zo plotseling had gewekt.

Waarschijnlijk de overgang naar een volgend deel van de muziek. Dat zou kunnen alhoewel ze dat niet zeker wist. Dvorák kon voor haar gevoel de wisselingen van landschap en het gevoel dat daarmee gepaard ging zo schitterend weergeven. Was dat 't? Hij had dit stuk geschreven toen hij een uitnodiging had aanvaard om naar Amerika te komen. Tijdens zijn verblijf daar was hij onder de indruk geraakt van de verschillen in muziekstijlen.

Louise had het idee dat hij met zijn muziek beelden van voorttrekkende settlers in haar hoofd zichtbaar maakte. De ene keer zich moeizaam een weg banend door dichte bossen of moeilijk te passeren rotsformaties maar in een volgend deel de belofte van een grazige prairie met in de verte met sneeuw bedekte bergtoppen. De belofte van het westen, de nieuwe wereld.

Weer een ander deel deed haar denken aan dansende mensen.

Prachtig, ze genoot van zijn creativiteit.

Uiteindelijk had hij Amerika door heimwee gedreven weer verlaten. Had hij het plan om naar zijn vaderland terug te gaan al gehad toen hij het deel waar ze nu naar luisterde schreef, vroeg ze zich af. Dit Largo had tenslotte de bijnaam "Going home". Ze kende zijn historie en dacht dat het niet eens onmogelijk was.

Maar dat was niet, wat haar had gewekt, dacht ze. Het was iets anders, alleen ... ze kon niet direct bedenken wat. Ze gluurde door haar wimpers zodat het zonlicht haar niet direct zou verblinden en bleef een tijdje zo voor zich uit staren. Door haar wimpers meende ze in de verte, zo ongeveer waar het bos op-hield en het grasveld begon, iets te zien bewegen. Ze voelde dat haar hart nu sneller klopte. Zou dit een gevolg zijn van haar middagslaapje? Maar nu zag ze het toch echt. Iemand bewoog zich daar tussen het struweel. Ze werd bespied! Was het 'n gluurder die haar voor zijn genot bekeek? Dat kon best. Ze zag er uiteindelijk best goed uit. Ze besloot net te doen of ze wakker werd en rekte zich uit, ondertussen beter kijkend wat dat figuur daar nou moest.

De figuur had haar ontwaken blijkbaar ontdekt en was nu tussen de bomen verdwenen.

Nou ja, 't zal waarschijnlijk niets om 't lijf hebben, dacht ze. Nog even genieten van de rust.

Ze had het druk genoeg gehad en dat voelde ze best.

Toegegeven, ze had al het werk dat er voor nodig was geweest niet alleen gedaan.

Dat kon ook helemaal niet. Maar ze was wel degene geweest die in 2002 als eerste de minuscule afwijking in de DNA-strangen en de mogelijkheid die ze bood had gezien.

En ze had nadat ze haar ontdekking had uitgewerkt en geregistreerd, een groep enthousiaste medewerkers aangestuurd.

Zij was natuurlijk uiteindelijk de verantwoordelijke voor het project, en dat had ze geweten.

In het begin was er ogenschijnlijk helemaal geen interesse voor haar ontdekking geweest.

Ze had, zoals dat gebruikelijk was, haar bevindingen gemeld aan tijdschriften als *Science*, *Nature* en *The Lancet*, maar die hadden het blijkbaar als onwerkelijk beschouwd.

Ze hadden het lange tijd als niet interessant naast zich neergelegd. Louise had alleen de bekende melding “bedankt voor uw informatie” ontvangen.

Zo deden ze dat altijd met niet geheel uitgewerkte onderzoeken of ontdekkingen, want als ze eerlijk was ... dat was het in eerste instantie geweest.

Logisch, want anders zouden hun publicaties onleesbaar worden. Niemand zou door de bomen het bos zien. De belangrijkste mededelingen zouden ondergesneeuwd raken.

Nou prima hoor, had ze gedacht.

Ze was gewoon doorgedaan met haar onderzoek en het verder uitwerken van haar project. Het laboratorium waaraan ze verbonden was, zag wel wat in haar ontdekking. Ze kreeg toestemming om naast haar normale onderzoekswerk er tijd aan te besteden, als het maar niet de spuigaten uitliep.

Zo was het haar verteld tijdens de vergadering waarin ze het te berde had gebracht.

‘Kan interessant zijn, Louise. Je begrijpt dat we voorrang moeten geven aan de onderzoeken waar we een opdracht voor hebben en die onze kosten dekken maar het kan geen kwaad als je er in een verloren uurtje nog eens naar kijkt,’ had Lia van Dokkum, haar directeur, gezegd.

Dat verloren uurtje was er natuurlijk nooit, dat wist ze best, dus had Louise besloten in haar eigen tijd verder te zoeken. Ze wist dat het haar enorm veel tijd zou kosten maar dat had ze er graag voor over. Iets zei haar dat ze op een belangrijk spoor was gestuit. Ze was zelfs wat nerveus geworden toen ze zich realiseerde dat haar ontdekking binnen de techniek CRISPR Cas 9, die ze vanwege de verbondenheid met die clusters voor zichzelf “Code CRISPR” noemde, iets zou kunnen betekenen.

Best wel een gecompliceerde afkorting, wist ze. Ze was een samenstelling van de beginletters van de Engelse woorden Clustered Regularly Interspaced Short Palindromic Repeats.

Voor zichzelf vertaalde ze het als “geclusterde regelmatige spaties van korte palindromische herhalingen”.

Een hele mond vol vond ze, maar het gaf precies de goede omschrijving.

Nadat ze weer een avond aan haar project had gewerkt en haar resultaten op haar eigen manier had verwerkt en opgeslagen, had ze de door haar gemaakte losse notities netjes gerangschikt in haar bureau opgeborgen. Dat was haar discipline.

Misschien was ze daar wat ouderwets in maar ze hield ervan om tijdens haar onderzoek naast de normale computerregistratie van afwijkingen in een verwacht patroon, ook schriftelijke notities te maken. Ze vond dat handig.

Want als ze zoals ze dat normaal bij haar volgende sessie het ter controle altijd deed, het terug las, moest het wel met haar gedachten en computerregistratie overeenkomen. Geen fouten!

De volgende dag was haar opgevallen dat de notities anders lagen, anders dan dat ze die had opgeborgen. Ook de volgorde klopte niet helemaal. Ze had zich afgevraagd hoe dat kon.

Er was hier toch nog niemand voor publicatie van haar ontdekking geïnteresseerd, dacht ze.

Raar, wat kan daar nou de oorzaak van zijn? Als iemand iets wil weten, kan die het toch gewoon aan mij vragen.

Maar het feit dat niemand dat had gedaan, maakte iets van achterdocht bij haar los.

Ze had aan de afdeling beveiliging gevraagd of ze de camerabeelden van die nacht mocht zien. Daar kreeg ze niet direct toestemming voor. Dat was ook al vreemd. Het ging tenslotte om háár laboratorium. Zij had het zelf afgesloten en was er dus verantwoordelijk voor.

De beveiligingsman vertelde haar dat er recent voor zulke verzoeken een ander protocol was opgesteld. Ze moest om de beelden te zien eerst schriftelijk toestemming vragen aan de directiesecretaris.

Wat raar, had ze gedacht. Dat was toch nooit zo? Er is mij helemaal niets bekend van gewijzigde regels.

Tot dan toe had ze nog nooit zo'n verzoek gedaan. Het kon dus best waar zijn dat er al langer regels waren gewijzigd.

Maar om dan te vertellen dat er recent iets was veranderd, was zoiets als antwoorden op een niet gestelde vraag. Wat ... "recent"? Dàt riep vragen bij haar op.

Als het om zoiets simpels gaat als opnamen van een lege gang waar ik dan uiteindelijk zelf op sta als ik de deur van mijn lab afsluit en naar de uitgang loop, dan is al die poespas toch niet nodig, zou je zeggen.

Of ... er moest géén sprake zijn van een lege gang.

In dat geval is er iemand die niet wil dat zijn of haar aanwezigheid bekend wordt en die de autoriteit heeft het protocol te veranderen. Maar dat kan alléén de directeur zijn. Verder wist ze niemand aan te wijzen die daarvoor de autoriteit bezat. Vreemd, dacht ze. Bij de volgende vergadering zal ik eens vragen wat de reden voor die verandering is. Ze maakte daarvoor een aantekening en besteedde er verder geen aandacht aan.

Door het voorval met haar notities was ze alert geworden ten aanzien van hoe ze haar bureau achterliet en het weer aantrof. Ze positioneerde bijvoorbeeld het tweede blad van de stapel documenten op een bijzondere, maar niet opvallende manier en maakte er met haar telefoon, ter vergelijking achteraf, een foto van. Dat deed ze zo elke volgende dag. De eerste dagen was er geen verandering te zien, maar na een week lag blad twee duidelijk verschoven. Niet veel, maar toch teveel voor verplaatsing in de luchtstroom van de airco en die voelde je niet eens!

Haar vermoeden dat er iemand geïnteresseerd was in haar vrijetijdsonderzoek en stiekem in haar notities aan het snuffelen was, werd daardoor bevestigd. Maar wie kon dat zijn en met wie kon ze daarover praten?

En dan nog ... voor de werkelijke resultaten moest je in haar computer zijn. Dáár kon niemand bij.

Louise had door deze constatering besloten om tijdens de wekelijkse vergadering géén vragen over de wijziging in het beveiligingsprotocol te stellen. Dat zou voor degene die in haar project geïnteresseerd was het signaal zijn dat ze iets in de gaten

had. Maar waaròm werd haar werk zo stiekem gevolgd, vroeg ze zich af. Ze ging met behulp van de notulen van de vergadering waarin ze had gemeld met haar “CRISPR”-project bezig te zijn na, wie er bij die meeting aanwezig waren.

Het laboratorium had leidinggeevenden voor verschillende disciplines. Volgens haar papieren waren er tijdens de vergadering acht personen aanwezig.

Zijzelf, vijf andere wetenschappers, plus de directeur en haar secretaris. Ze kende ze allemaal redelijk goed en had niet het idee dat een van hen zich met haar projecten wilde bemoeien.

Louise besloot wat te ondernemen.

Ze sloot aan het eind van de werkdag zoals altijd haar lab gewoon af en ging naar huis.

Daar leek het tenminste op.

Maar in plaats daarvan ging ze de stad in, at iets in een restaurant, pikte een bioscoopje en ging daarna terug naar haar laboratorium. Ze wilde wel eens controleren hoe het was gesteld met dat geheimzinnige gedoe rond die protocolwijziging en de toegang tot het gebouw. Ze was gedurende al die jaren dat ze daar nou werkte wel 's avonds het gebouw uitgegaan want ze werkte altijd gewoon door, maar nooit zoals nu erin. Als het goed was, kon ze zonder een probleem met haar pasje naar binnen.

Uiteindelijk had ze toegang tot alle afdelingen en ruimten, met uitzondering dan van de financiële afdeling, maar daar had ze dan ook niets te zoeken.

Ze reed het parkeerterrein op dat nu nagenoeg leeg was. Tenminste, als ze 's avonds wegging, stond er bijna geen auto meer.

Er viel haar niets afwijkends op. Ze parkeerde haar auto op de normale plaats, liep de paar treden van de trap naar de hoofdingang op en schoof haar pasje door de lezer.

Tot haar verbazing gebeurde er niets.

Niet de vertrouwde klik die overdag altijd aangaf dat haar toegang werd verleend. Wat gek, dacht ze.

Zou ik het er wel goed doorheen hebben gehaald? Ze her-

haalde haar actie, nu er goed oplettend het pasje op de juiste manier erdoor te halen.

Geen geluid. Helemaal niets.

Verbaasd en een beetje uit het veld geslagen stond ze daar. Ze had het pasje alweer opgeborgen en draaide zich net om toen een stem uit de speaker haar vroeg wat het doel van haar bezoek was.

Natuurlijk, er waren camera's die alles registreerden dus ook het feit dat zij nu voor de deur stond. Ze draaide zich verbaasd om, maakte zich bekend en vroeg waarom haar toegangspas niet werkte.

'Wilt u uw naam nogmaals noemen mevrouw,' vroeg de stem.

Alsof ze een vreemde was in haar eigen lab zeg, wat stom!

Weer noemde ze haar naam met vermelding van haar functie en verzocht de bewaker haar binnen te laten. Het duurde even voor er antwoord kwam.

'Een moment, mevrouw, iemand komt u ophalen,' zei de stem.

Louise was verbaasd. Dit had ze nog nooit meegemaakt. Als ze 's avonds het gebouw verliet, kon ze er zo uit, dan was er geen bewaker te zien. Maar nu ze er in wilde, was er opeens een probleem. Héél raar. In de hal, uit de bewakingsloge, zag ze een man met zo'n niet te missen glimmend V-tje van de security op zijn revers naar haar toekomen. Hij praatte in het microfoontje dat blijkbaar op zijn overhemd was vastgemaakt en bleef voor de nog steeds gesloten toegangsdeur staan terwijl hij iets bekeek op het klembord dat hij in zijn hand had.

Blijkbaar klopte hetgeen hij zag. Hij deed een paar stappen opzij waarna de bekende klik van de deurontgrendeling klonk. De man deed geen moeite de deur voor haar open te doen zodat ze zelf de zware deur maar opentrok en naar binnen liep.

Wat moet jij nog veel leren man, dacht ze.

'Nu moet u me toch eens vertellen wat dit voor waanzin is,' zei ze. 'Als ik hier 's avonds aan het werk ben en naar huis ga, loop ik die deur zonder enig probleem door naar buiten, geen

bewaker te zien. Maar als ik zoals nu buiten kantoortijd mijn laboratorium in wil, lijkt dat wel een probleem. Wat is daarvan de reden?’

De man had niet direct een antwoord op haar vraag. Ze bleef hem aankijken en wachten op zijn verklaring, wat de man gezien het feit dat hij een paar keer moest slikken duidelijk niet plezierig vond. Even was hij stil, blijkbaar luisterde hij naar een stem in zijn oortje.

‘Gewijzigde instructies, mevrouw,’ was uiteindelijk zijn antwoord.

‘Zo, en sinds wanneer is die wijziging dan wel van kracht?’ vroeg ze, hem onderzoekend aankijkend.

‘Dat is mij niet bekend, mevrouw,’ was zijn antwoord. ‘Ik ben hier nieuw vandaag en volg alleen mijn instructies op. Misschien kan mijn collega u er meer over vertellen.’

‘Laat maar,’ zei ze geïrriteerd. ‘Ik maak mijn werk even af en verdwijn weer.’

‘Waar moet u precies zijn?’ vroeg de man, duidelijk blijkend van nervositeit, te oordelen naar zijn versnelde ademhaling en de zweetdruppeltjes die nu op zijn voorhoofd verschenen.

Louise noemde haar afdeling en wilde doorlopen, wat door de man werd verhinderd.

‘Dat zal niet gaan, mevrouw, alle afdelingen in die vleugel zijn gezekerd.’

‘U zegt?’ vroeg Louise. ‘Gezekerd? Wat bedoelt u daarmee? Ik heb totale autorisatie voor dit gebouw dus ga mij niet vertellen dat ik niet in mijn laboratorium mag.’

‘Toch is het zo, mevrouw, vanavond zijn alle secties daar afgesloten, is mij verteld. De toegang met welke pas dan ook is voor vanavond geblokkeerd. Het is jammer dat u juist vanavond nog iets in uw afdeling wilt doen, maar dat kan helaas even niet.’

Vanaf morgenochtend is alles weer vrijgegeven. U hebt dus een vrije avond als ik het positief voor u mag uitleggen.’

‘Dit kan niet en is tegen alle regels,’ zei Louise. ‘Ik zoek dit uit en u of uw organisatie hoort er nog van. Wat is uw naam en nummer bij de bewakingsdienst?’

De man gaf een naam en nummer op, waarna Louise zich omdraaide, de deur openduwde en naar buiten liep, de man niet eens goedenavond wensend.

Hier is iets heel erg fout, dacht ze.

Ze liep naar haar auto, maakte een notitie van de tijd, 's mans naam en nummer en reed weg. Wat moet ik hier nou mee, dacht ze geïrriteerd. Dit kan ik niet onbesproken laten.

Uit het zicht zocht ze een parkeerplaats, pakte haar telefoon en toetste een nummer in.

'Met Lia van Dokkum, wat kan ik voor u doen,' was de vraag van de vrouw die haar oproep beantwoordde.

'Dag Lia, met Louise. Heb je even tijd voor me want ik moet iets heel raars met je bespreken.'

'Je maakt me nieuwsgierig, Louise, vertel.'

'Nou, oké, luister. Ik ben vanavond nog even teruggegaan naar mijn lab om wat notities af te maken maar ik kan er niet in en de beveiliging zegt dat mijn afdeling 'gezekerd' is. Wat is er in hemelsnaam aan de hand, Lia. Ik krijg hier een heel onprettig gevoel van.'

Het was even stil aan de andere kant.

'Dat kan helemaal niet, Louise. Er is helemaal niets gezekerd zoals jij dat noemt. Wat je me nu vertelt, is echt heel raar. Ik ben tenminste niet op de hoogte van een dergelijke actie en zou dat natuurlijk wel moeten zijn. Waar ben je momenteel? Dan kom ik naar je toe en gaan we het samen onderzoeken.'

'Weet je wel zeker dat zoiets veilig is, Lia? Ik voel er niets voor om daar straks voor de deur te staan en met een stelletje nepbeveiligers te worden geconfronteerd die onze bedrijfsgeheimen aan het verzamelen zijn,' zei Louise. 'Ik heb veel liever dat we de politie inschakelen en daar met een agent naartoe gaan.'

'Draaf je nou niet een beetje door? Dat lijkt me niet nodig hoor. Maar als je er op staat, wil ik best wel een kennis van me vragen om met ons mee te gaan.'

Dat is een rechercheur en die zal wel weten hoe je dat soort zaken aanpakt, lijkt me.'

'Oké, als je die man meeneemt, durf ik het wel aan maar we

moeten wel snel handelen want ik denk dat er echt iets aan de hand is en dat de mensen die iets slechts in de zin hebben vanavond door mij gestoord zijn.'

'Goed, ik regel die rechercheur. Dat is overigens geen man maar een vrouw, maar die staat haar mannetje evengoed wel dus maak je geen zorgen. Over zo'n twintig minuten ben ik bij ons kantoor maar ik parkeer bij de burens om geen slapende honden wakker te maken. Dat doet mijn contact ook dus als jij daar naartoe gaat, gaan we er met z'n drieën op af. Het zal mij toch echt benieuwen wat we aantreffen en wat ze ons te vertellen hebben.'

Ze beëindigden hun gesprek.

Zie je wel, dacht Louise, er zit iets scheef. Ze voelde dat ze nerveus was. Eerst al het feit dat er iemand haar documenten had doorgekeken en nu dit. Zou ze aan Lia vertellen wat ze had ontdekt? Ze was vertwijfeld en dat gaf haar uit ervaring het gevoel dat ze het nog maar een tijdje voor zichzelf moest houden. Ze zou wel zien.

Vijftien minuten later stond ze zoals afgesproken op het parkeerterrein van de burens. De inrit was door bomen en struiken afgedekt dus niemand had haar kunnen zien aankomen. Ze had haar auto op een vrije plaats gezet zodat ze rondom kon zien wat er eventueel naar haar toe zou komen. Ze hield haar autodeuren op slot, je kon nooit weten.

Jeetje, dacht ze, het lijkt wel of je in een spannende film zit, zoals je je nu gedraagt. Ze kon ondanks de spanning om haar eigen gedrag lachen. Na zo'n vijf minuten kwam er een auto met stadslichten aangereden die langzaam het terrein opdraaide en naast haar parkeerde. Het was Lia met nog een vrouw. Een jaar of 40, 45 schatte ze, maar nog best charmant om te zien. Ze stapten de auto uit en liepen op Louises auto af die de deurvergrendeling ontsloot en naar buiten kwam.

'Dit is Diana Korthout,' stelde Lia haar voor. 'Nou, laten we eens gaan kijken wat er aan de hand is.'

'Ik stel voor dat jij weer alleen naar de voordeur loopt en probeert, zoals je al hebt gedaan, de voordeur te openen. Als

er dan weer iemand komt om je te woord te staan, moet je proberen de deur open te houden waarna wij komen opdruven. Dan moet die meneer ons ook maar vertellen wat er aan de hand is. Als het foute boel is, druk ik op mijn alarm en staan hier binnen de kortste keren een heleboel agenten,' was de instructie van Diana.

Louise vond het niet direct een fijn plan maar deed zoals voorgesteld. Ze schoof haar kaart door de lezer en hoorde direct daarna de bekende klik. Verbaasd duwde ze tegen de deur die zonder probleem opende. Ze stond in de hal en er kwam niemand op haar af. Nu draaide ze zich om en gebaarde naar de twee vrouwen ook te komen.

'Wat is hier nou aan de hand Louise?,' vroeg Lia. 'Blijkbaar is er helemaal niets vreemds want alles functioneert zoals het moet.'

Louise had het idee dat ze voor gek stond.

Dit kan toch niet? Waar is die securitykerel nou gebleven?

'Kom, laten we even in de loge van die beveiligers gaan kijken,' zei ze, terwijl ze de hal inliep, naar het kantoor van de veiligheidsdienst.

Toen ze er naar binnen keek, dacht ze eerst dat ze het niet goed zag. Heel anders dan het zou moeten, lagen alle drie bewakers in hun geriefelijke stoelen te slapen. Ze gaf een seintje aan de twee vrouwen die nog steeds bij de ingang stonden en legde haar wijsvinger op haar lippen ten teken dat ze stil moesten zijn. De twee kwamen op hun tenen dichterbij.

'Wel alle donders, wat zijn die lui nou aan 't doen?,' vroeg Lia nijdig. 'Die kerels horen ons gebouw te bewaken en niet er zich met een Jantje van Leiden vanaf te maken en gewoon gaan zitten slapen. Zijn ze nou helemaal gek geworden?'

Zonder er verder over na te denken wilde ze de deurkruk grijpen om naar binnen te stuiven en de mannen hun vet te geven.

Diana had het van een afstandje aangezien .

'Blijf met je handen overal vanaf, Lia. Ik wil dat mijn collega's van sporen hier aan het werk gaan. Dit is verontrustend. Blijkbaar zijn hier personen geweest die iets uit jullie lab willen en hebben ze de bewakers verdoofd.'

Ze belde haar bureau en legde de situatie uit.